

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

DUBEN 2018

Jubilejní vydání
1948 – 2018: 70 let Izraele
1958 – 2018: 60 let
Svobodná lidová misie Krefeld

Velice srdečně vás všechny v celém světě zdravím v drahém jménu našeho Spasitele Ježíše Krista slovem z Jan.8:31:

„Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.“ (Podle něm. př. Bible: „Jestliže zůstanete v Mém Slově...“)

Prorok Micheáš vystoupil proti 400 prorokům, kteří prorokovali pod falešnou inspirací, a řekl: „*Živ jest Pán, že cokoli mi řekne Pán, to mluvit budu.*“ (1.Kr.22:14)

To je od začátku také mé rozhodnutí. Ten Boží muž mohl na konci své zvěsti proolat: „*Slyšte to všichni lidé!*“ (1.Kr.22:28)

Také nyní ještě jednou zní Jeden pravdivý Hlas: „Slyšte to všichni lidé!“
„Od věků a až na věky, jsi Ty Bůh silný.“ (Ž.90:2)
„Nebe a země pomínou, ale slova má nepomínou.“ (Luk.21:33)

„Ale slovo Páně zůstává na věky. Toto pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.“ (1.Petr.1:25)

Pro nás platí jen to, co stojí psáno ve „Slově Božím“ – v Bibli. Ať se to týká stvoření nebo plánu spasení, nebo všech učení, necháváme k sobě promlouvat jen samotného Boha skrze Jeho Slovo. Výklady a teorie přenecháváme těm, kteří Bohu nevěří. Ten první rozdíl vidíme již mezi realitou stvoření a teorií evoluce. Kdo nevěří, co je napsáno v 1. verši: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*“, ten bude mít problém až k poslednímu verši Bible. Co bylo ve věčnosti a ve věčnosti bude, přenecháváme věčnému Bohu. My se vrátíme k začátku času a hlavně k začátku času milosti.

Naším hlavním zájmem je, krátce objasnit v tomto projevu následující epochy:

Přechod od Staré Smlouvy k Nové Smlouvě, k Novému Zákonu:

Založení církve Ježíše Krista a čas apoštolů.

Období prvních tří století až ke koncilu v Nicei.

Tisíc let temného středověku do 14. století.

Reformace a 500 let po ní a co se skutečně stalo.

Poslední zvěst před návratem Krista, která nyní zaznívá.

Nejprve je důležité vědět a věřit, že **Bůh všechno dělá podle Svých zaslíbení**, která dal ve Svém Slově. „... *poznejte tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybil ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, která mluvil Pán Bůh váš o vás; všechno se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo.*“ (Joz.23:14) Co proroci ve Starém Zákoně pod inspirací Ducha svatého předem zvěstovali, to nám apoštolové od prvního verše Nového Zákona ukazují při naplnění. „... *Nebo kolik jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen, k slávě Bohu skrze nás.*“ (2.Kor.1:20)

Přechod ze Starého do Nového Zákona

„Zákon a proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne.“ (Luk.16:16)

„Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Pánovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho!“ (Iz.40:3) Toto proroctví se naplnilo službou Jana Křtitele; tak je to potvrzeno v Mat.3:3, Mar.1:3, Luk.3:4, Jan.1:23. Anděl Páně, který Zachariášovi předpověděl narození Jana Křtitele, řekl: *„Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své. A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřících k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový.“* (Luk.1:15-17) Amen.

Po jeho narození byl jeho otec Zachariáš naplněn Duchem svatým a vyslovil ta prorocká slova ohledně služby Jana Křtitele: *„Aby učinil milosrdenství s otcí našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou...“* (Luk.1:72) *„... Aby bylo dáno poznání spásy lidu jeho na odpuštění hříchů jejich.“* (Luk.1:77)

Druhé zaslíbení ve Starém Zákoně, které se týká služby Jana Křtitele a je napsáno v Mal.3:1, potvrdil Pán sám v Mat.11:10 a v Luk.7:27: *„Tento jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, jenž připraví cestu tvou před tebou.“*

Když byl Jan dotazován: „*Jsi ty Kristus?*“, řekl: „*Ne.*“ „*Jsi ten Eliáš?*“ „*Ne.*“ „*Jsi ten Prorok?*“ Odpověděl: „*Ne.*“ (Jan.1:19-21) Ve verši 23 čteme jeho svědectví založené na Písmu svatém, kdo on tedy je! „*I řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.*“ (Iz.40:3)

Jan mohl svému věřícímu posluchačstvu provolat: „*Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, který po mně přichází, jest mocnější nežli já, jehož nejsem hoden obuvi nositi. On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.*“ (Mat.3:11)

Skrze službu zaslíbeného připravovatele cesty byla srdce starozákonních otců nakloněna k **víře** novozákonních dětí a **Pánu plně připravena**. (Luk.1:17) Bylo absolutně důležité zvěst zaslíbeného proroka slyšet, věřit a nechat se pokřtít.

Ježíš káral učence a farizeje, kteří službu Jana Křtitele odmítli, před lidem těmito slovy: „*Ale farizeové a učitelé zákona pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho.*“ (Luk.7:30)

Zní hlas volajícího: Bylo možné líbat tóru, číst Písmo svaté, mluvit o spásné radě Boží, kázat o příchodu Mesiáše a Jeho předchůdci Eliášovi (Mat.17:10), zpívat Žalmy, slavit soboty, obětovat oběti, **potom ale oba, toho předchůdce a toho Mesiáše zahrnout a den milostivého navštívení nepoznat** (Luk.19:42-44). Ta veliká lekce zní: Jen ten, kdo uvěřil zvěsti předchůdce a nechal se pokřtít, poznal Mesiáše a přijal Jež.

„*Tak i my, když jsme byli maličci, pod živly světa byli jsme v službu podrobeni. Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem, aby ty, kteří pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče.*“ (Gal.4:3-6)

Když se zaslíbení ze Zach.9:9 naplnilo a Pán na oslátku oslice jel do Jeruzaléma (Luk.19:28-44), radovali se věřící a volali: „*Pozehnaný král, jenž se ubírá ve jménu Páně!*“ Ti duchovně slepí znalci Písma chtěli, aby s tou chválou ustali (v.39), ale Spasitel jim odpověděl: „*Pravím vám: Budou-li tito mlčetí, kamení bude volati!*“ Potom hleděl na Jeruzalém a plakal s lítostí v srdci: „*Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly; ale skryto jest to nyní od očí tvých.*“ Na to předpověděl soud: „*Nebo přijdou na tě dnové, v nichž obklíčí tě nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouzí tě ze všech stran. A se zemí srovnají tě, i syny tvé, kteří v tobě jsou, a nenechají v tobě kamene na kameni, protože jsi nepoznalo času navštívení svého.*“ (v.41-44) Roku 70 zničil Jeruzalém a chrám římský generál Titus se svou armádou. Také nyní je nejdůležitější, abychom měli podíl na tom, co Bůh pro tento časový úsek zaslíbil.

Zní hlas volajícího: Od Adama a Evy uplynulo 4000 let, ve kterých čekali na zaslíbeného Zachránce, který jako Syn Boží měl přijít. (1.Moj.3:15) Když se naplnil čas, duchovní vůdcové a lid, který jim věřil, **nepoznali den milostivého Božího naplnění.** Náboženští vůdcové byli slepí vůdcové slepých, kteří lid izraelský svými výklady Písma vedli do bludu. O těch, kteří Mesiášovi nevěřili, je řečeno: „*Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho.*“ Ale o těch věřících je psáno: „*Kteří pak přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteří věří ve jméno jeho.*“ (Jan.1:11-12) Amen. Tak to bylo na začátku. Tak to bylo v každém časovém období církve. Tak je to dnes.

Založení církve Ježíše Krista v Jeruzalémě

Založení církve nastalo nadpřirozeným způsobem vylitím Ducha svatého. Ve Sk.1 je popsáno, že vzkříšený Spasitel strávil se Svými učedníky 40 dní a mluvil s nimi o království Božím (v.3). Přitom opakoval zaslíbení: „*Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.*“ (v.5)

V Luk.24:36-51 vzkříšený Pán Svým učedníkům ukázal, která biblická místa Starého Zákona se naplnila. ON jim otevřel duchovní porozumění, takže poznali všechna proroctví, která se vztahovala na Jeho utrpení, na Jeho smrt a na Jeho vzkříšení. ON řekl: „*Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti, a aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma*“ (v.46-47) a uzavřel: „*A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí s výsostí!*“ (v.49) Potom byl před jejich očima do nebe vyzdvižen. (Luk.24:51; Sk.1:9)

Po vylití Ducha svatého mohl apoštol Petr letničního dne svědčit: „*Ale toto jest, což jest předpověděno skrze proroka Joele: A bude v posledních dnech, (dí Bůh,) vylíjí z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou.*“ (Sk.2:16-17)

Petr měl první kázání pod přímou inspirací Ducha svatého. Od verše 37 až 41 je popsáno, co se stalo, když ten lid byl kázáním uchvácen: „*To slyševše, zkormoučení jsou v srdci svém, a řekli k Petrovi a k jiným apoštolům: Co máme činiti, muži bratří? Tedy Petr řekl k nim: Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. Vám zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všem, kteří daleko jsou, kterékoli povolal by Pán Bůh náš.*“ Nejprve kázání následováno vírou posluchačů a poslušností skrze křest. „*Tedy ti, kteří ochotně přijali slova jeho, pokřtění jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců.*“ (Sk.2:41)

Zní hlas volajícího: Slyšte to všichni lidé: O Letnicích bylo kázáno základní kázání, které za času apoštolů platilo všude a platí ještě dnes v církvi Ježíše Krista! Od první hodiny, od prvního dne Nového Zákona se dalo všechno, co náleží k plánu spasení, jak to bylo předpověděno ve Starém Zákoně. Tuto skutečnost dosvědčuje Pavel ve svém prvním dopisu: „**Já, Pavel, služebník Ježíše Krista, povolany apoštol, oddělený ke kázání evangelia Božího, kteréžto On zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmech svatých.**“ (Řím.1:1-2) Amen.

V Samarii kázal evangelista Filip. „*A když, uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy.*“ (Sk.8:12) Apoštolové přišli z Jeruzaléma: „*A kteří přišedše k nim, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého. Nebo ještě byl na žádného z nich nesestoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.*“ (v.15-16)

Ve Sk.10 kázal Petr spásnou zvěst o Ježíši Kristu v domě římského hejtmana Kornelia: „**A On přikázal nám kázati lidu a svědčiti, že On jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho.**“ (Sk.10:42-48)

Jak Pavel v Efesu kázal Janovým učedníkům, čteme ve Sk.19:5-6: „**Kteří pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.** A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sestoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali... A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy.“ (v.11)

Dokud je církev Pána Ježíše Krista na zemi, platí pro všechny věřící v celém světě, co stanovil Petr letničního dne: „**Vám zajisté zaslíbení platí a synům vašim, i všem, kteří daleko jsou, kterékoli povolal by Pán Bůh náš.**“ (Sk.2:39)

Zní hlas volajícího: V církvi Ježíše Krista musí první a poslední kázání, první a poslední křest přesně souhlasit. To je věčně platný vzor pro zvěstování: Víra – křest – křest Duchem. Co se ve dni založení církve živého Boha učilo a prožilo, je směrnicí až do konce Nového Zákona.

Apoštol Pavel svědčí o církvi, že je „**vzdělána na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntní úhelný kámen sám Ježíš Kristus.**“ (Ef.2:20) „*A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele, pro pořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova.*“ (Ef.4:11-12)

Timoteovi ten apoštol píše: „**Pakli prodlím, abys věděl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy.**“ (1.Tim.3:15)

Původní církev byla tělem Páně, místem zjevení Božího, vyzbrojena silou Boží, dary Ducha a rozličnými službami (1.Kor.12:4-31) – skrze víru, křest a křest Duchem

v jedno tělo spojena (v.12-26). Jen kde to tak je, se ještě dnes plní: **jeden Pán, jedna víra, jeden křest.** (Ef.4:3-5)

Při návratu Ježíše Krista se při církvi naplní: „**Aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu, aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.**“ (Ef.5:26-27). Slyšet kázání o milosti Boží, o spasení, o ospravedlnění a smíření s Bohem, věřit a prožít znamená: „**Čím tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu.**“ (Řím.5:9). Ve Slově Božím musíme všechno nechat tak platit – a všichni biblicky věřící to také činí – jak to bylo na počátku stanoveno.

Časové období až do koncilu v Nicei

V prvním dopise ve Zj.2:2 chválí Pán Svou církev: „**Znám skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteří se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři.**“

Pavel se v mnohých dopisech znepokojuje, zvláště v napomenutích Tesselonicenským a Timoteovi, že nastane odpadnutí od pravé víry. Církev v Korintu musel apoštol napomínat: „**Ale bojím se, aby snad, jako had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od prostoty, která jest v Kristu.**“

Nebo kdyby někdo přišel, jiného Ježíše vám kázal, kterého jsme my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha přijali, kterého jste prve nepřijali, anebo jiné evangelium, které jste od nás nevzali, slušně byste to snášeli.“ (2.Kor.11:3-4)

V Gal.1:6-8 vyřkl ten apoštol prokletí nade všemi, **kteří zvěstují jiné evangelium**: „*Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.*“ Ta věc je velice, velice vážná.

Jak ten had na počátku přirozeného stvoření v zahradě Eden zasel pochybnost ve slovo, které Bůh ten Pán Adamovi řekl, argumentem: „**Zdali Bůh skutečně řekl...?**“, a tak vznikla nevíra a svedení Evy bylo skutkem možné, tak to bylo v průběhu času apoštolů a potom se tak děje až dodnes: Pochybnost o slovu, nevíra, neposlušnost, pád do hříchu církve: odpadnutí od Slova. Obě ilustrace jsou dobrou představou ze zahrady Eden.

Slovo Boží bylo zpochybněno, vlastní výklady a učení zavedeny. Ať se to stalo kdekoliv, bylo všechno uctívání marné, jak to Pán musel tehdy říci Židům: „*Dobře o vás pokrytých prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. Ale nadarmo mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než ustanovení lidská.*“ (Mar.7:6-7) Také to, co Ježíš řekl znalčům Písma, kteří měli svá vlastní učení, platí ještě dnes: „**Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi... Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.**“ (Jan.8:45+47) Jsou to stále ještě dvě různá duchovní semena: „*On pak odpovídaje, řekl jim: Rozséváč dobrého semene jest Syn člověka. A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka.*“ (Mat.13:37-38)

Opravdové uctívání Boha může přijít jen z obnoveného čistého srdce. Náš Pán řekl: „*Ale jde hodina, a nyní jest, kdyžto praví modlitebníci modlití se budou Otcí v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu. Bůh duch jest, a ti, kteří se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlití.*“ (Jan.4:23-24). Kdo není Duchem svatým veden uctívat podle Slova Božího, ten míjí Boha.

V 2.Tes.2 již Pavel ten konečný odpad a toho člověka hříchu, který jej reprezentuje, předpověděl: „*... člověk hříchu, syn zatracení, protivící a povyšující se nade všechno, což slove Bůh, anebo čemu se děje Božská čest, takže se posadí v chrámě Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh*“ (v.4) ... „*A se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži,*“ (v.10-11). **Kdo Slovo jako jedině platnou pravdu pro sebe a pro církev nerespektuje a nevěří, ten je odsouzen k věření náboženské lži.**

Je nepochopitelné, co se v post-apoštolském čase dělo: Muži, kteří jsou uctívání jako otcové kostela, předkládali pohanstvím ovlivněné učitelské názory a našli při-

vržence. Ti tzv. otcové byli křesťanské osobnosti, ale žádní apoštolové Ježíše Krista. Žádný neměl pravé Boží povolání. Nejznámější jsou Athanasius, Augustin a Hieronymus. To byli muži z řeckého pohanství, kteří často ani jednou neprožili opravdové obrácení ke Kristu a ještě se nacházeli v pověrách a do křesťanství vpravili své vlastní představy.

Od roku 313, kdy císař Konstantin prohlásil už mezitím zesvětštělé křesťanství za oficiální státní náboženství, nastal tragický vývoj. Od 20. května do 25. července roku 325 sezval biskupy různých směrů víry na koncil do Nicei. Tehdy bylo již 127 křesťanských směrů v zemích, které spadaly pod Římskou říši. Po mocném střetu a diskuzích bylo předsedajícím Athanasiem formulováno zcela nebiblické trojiční vyznání víry, se kterým ne všichni souhlasili. S ohledem na Syna Božího se v něm říká: „... a na jednoho jediného Pána Ježíše Krista, Božího jediného Syna, který z Otce narozen je před celým světem, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, opravdový Bůh z opravdového Boha, narozen, ne stvořen, s Otcem v stejné bytosti.“ (Vater der Christenheit, str. 40)

Až dodnes Bůh žádného věčného Syna nezplodil, natož porodil. Jeden věčný Syn nikdy nebyl. V těch 4000 letech Starého Zákona nemluvil žádný prorok o nějakém Otcovi v nebi nebo dokonce o nějakém Synu, nýbrž více než 4000krát o Bohu tom PÁNU – Elohim–JAHWEH. V dopisech apoštolů čteme od Řím. 1-7 stále znovu oslovení: „Milost vám a pokoj **od Boha, Otce našeho a Pána Ježíše Krista.**“ Ani jednou není: „... od Boha toho Syna“ nebo „... od Boha Ducha svatého“. Tak jistě, že se ten věčný Bůh Elohim zjevil jako PÁN/JAHWE, ve viditelné postavě v zahradě Eden putoval a Adama stvořil ke Svému obrazu, tak jistě se stejný Bůh jako Otec v nebi zjevil ve Svém jednorozeném Synu na Zemi. Proto mohl Pán Ježíš říci: „*Kdo vidí Mne, vidí Otce.*“ (Jan.14:9) Aby nás spasil, zjevil se Bůh v masitém těle (1.Tim.3:16).

Zaslíbení o narození Syna jako Spasitele nalézáme na mnoha místech Starého Zákona. Některá z nich:

„*Já budu jemu otcem, a on mi bude synem.*“ (2.Sam.7:14)

„*Vypravovati budu úsudek. ON řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě.*“ (Ž.2:7)

„*Ježto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života matky.*“ (Ž.22:10-11)

„*On volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého. Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských.*“ (Ž.89:27-28)

„*Aj, panna počne, a porodí syna.*“ (Iz.7:14)

„*Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.*“ (Iz.9:6) – ale nikdy „Věčný-Syn“!

„*A ty Betléme Efrata, jakkoli jsi nejmenší ... z tebe mi vyjde ten, který má býtí Panovníkem v Izraeli...*“ (Mich.5:2)

Když se ten čas naplnil, stalo se to. Tak to píše Matouš hned v první kapitole: „*Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což pověděno bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího: Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.*“ (Mat.1:22-23)

V Lukáši 1 a 2 je přesně popsáno vše, co souvisí s narozením Syna Božího: „*I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi našla milost u Boha. A počneš v životě a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Ježíš (hebr. Jahschua) ... Duch svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a protože, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.*“ „... I řekla Maria: *Aj, služebnice Páně, staň mi se podle slova tvého.*“ (Luk.1:30-31, 35,38)

Zní hlas volajícího: „Slyšte to, všichni lidé!“ Toto je hodina pravdy! Kdo má ucho k slyšení, ten slyš, co Duch říká církvi: Biblické je jen to, co je napsáno v Bibli a apoštolské je jen to, co učili a praktikovali apoštolové.

Ta konstrukce trojičního vyznání víry, které bylo neprávem označeno jako „apoštolské vyznání víry“ a v roce 325 na koncilu v Nicei a roku 381 na koncilu v Konstantinopoli ustanoveno, nemá s biblickým, **skutečným apoštolským vyznáním původní církve** nic společného. Na koncilu v Nicei byl Syn prohlášen za druhou osobu, na koncilu v Konstantinopoli Duch svatý za třetí osobu Božství. Již krátce nato, totiž v roce 385, připojil Hieronymus do svého latinského překladu vulgáty 7. verš v 1. Jan.5 tomu odpovídající doplnění: „*Nebo tři jsou, kteří svědectví vydávají v nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tři jedno jsou.*“ 300 let po apoštolech toho z učení apoštolů už moc nezbylo.

V hebrejském a řeckém původním textu v 1.Jan.5:7 stojí jen: „*Nebo tři jsou totiž, kteříž svědectví vydávají:*“ Následuje: „*Duch, a Voda, a Krev; a tito tři jsou sjednoceni. Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectví Boží větší jest. Nebo toto svědectví jest Boží, kteréž vysvědčil o Synu svém.*“ (verše 8+9; Mat.3:17; Mat.17:5) Apoštol Petr mohl svědčit: „*A ten hlas my jsme slyšeli s nebe pošlý, s ním byvše na oné hoře svaté.*“ (2.Pt.1:18)

Martin Luther překlad Vulgáta zavrhl. Nicméně John Wyclif do anglického jazyku překládal z Vulgáty, a proto se ten přidaný text ještě dnes nalézá v Bibli krále Jamese. I když je pod čarou uvedena poznámka, že tento text o třech v nebi není napsán v originálním textu, lze tento dodatek číst ve všech překladech, které vycházejí z Vulgáty. V německých vydáních, ať je to např. Curyšská Bible z roku 1535 nebo Lutherova z roku 1543, až dodnes nacházíme, Bohu díky, přesné vydání původního textu.

Bible je ze dvou Zákonů – závěti, Staré a Nové Závěti. K závěti se nesmí nic přidávat, nesmí se v ní nic měnit. Pavel apoštol píše: „*Bratří, po lidsku pravím: Však potvrzenou smlouvu člověka žádný neruší, aniž k ní kdo co přidává.*“ (Gal.3:15)

Na konci Nového Zákona stojí ve Zj.22:18-19 dvojnásobné varování: „*Osvědčuji pak každému, kdo by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, odejme Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této.*“

Od vzniku křesťanských kostelů ve 4. století bylo každé biblické učení pozměněno a Ježíš Kristus, ten Spasitel, byl učiněn vedlejší věcí. Ani jedno z rozhodnutí koncilu nebo těch dogmat, která byla v průběhu kostelních dějin proklamována, není biblické. Také o žádném **zástupci Krista, nebo Petrově následovníkovi** Bible nic neví. Katolický kostel slova Ježíše v Mat.16:18 vyložil jako papežský úřad. Pán Ježíš tam ale neřekl k Petrovi: „... *na tobě chci postavit Svoji církev*“, nýbrž: „*Na této skále chci Já Svoji církev postavit*“ – a ta skála je Ježíš Kristus.

Zní hlas volajícího: Slyšte to, všichni lidé: Žádný státní ani zemský kostel není církví vzdělanou Kristem, tím Spasitelem, ani katolický ani ortodoxní, ani koptský, ani chaldejský, ani syrský ani egyptský kostel. To všechno jsou křesťanské sbory, **ale ne církev Ježíše Krista**. Církev Ježíše sestává jen z biblicky věřících. Je tragické, že každý kostel, též anglikánský a luteránský, svým členům zprostředkovává dojem, že jejich blaho je zaručeno. Až dodnes ale ještě žádný kostel nikoho nespasil. Avšak všichni ze všech kostelů a náboženství mohou být vírou v Ježíše Krista skrze osobní spásné prožití obrácení (Sk.3:19).

Císaři, králové a panovníci určovali náboženství země. Tak byl svět do náboženství rozdělen: Zde buddhismus, jinde hinduismus, šintoismus; zde sunnité, tam šíité, jinde alevité a alavité; zde katolíci, jinde protestanti. V Asii a Africe určují náboženství náčelníci kmenů. Bůh ale není v žádném náboženství, Bůh se zjevil jen v Ježíši Kristu, a jen ve Spasiteli se můžeme s Bohem potkat (2.Kor.5:19).

V křesťanských kostelech byla spásná víra v Ježíše Krista, toho Spasitele, nahrazena svátostmi, přestože Bible jednoznačně dosvědčuje osobní víru: „*Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdo pak neuvěří, bude zatracen.*“ (Mar.16:16) Podle kostelního učení pokropení příp. polévání vodou čela kojence nebo dospělého má být znovuzrozením z vody a z Ducha (Jan.3:5), ale ve skutečnosti to tak není. Pokropení zavedl Konstantin, který v roce 337 byl na smrtelné posteli třikrát pokropen na čele biskupem Eusebiem, ten jako první užil trojiční formulí „ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého“. Tak se měl stát křesťanem, ale až do poslední chvíle vzýval boha slunce Sol.

Také Večeři Páně je dáván zcela jiný smysl, ačkoliv je to v 1.Kor.10:14-22 jasně popsáno: „*Kalich dobrořečení, kterému dobrořečíme, zdali není společnost krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není společnost těla Kristova? Nebo jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všichni zajisté z jednoho chleba jíme.*“

O nějaké proměně chleba nebo vlastně oplatky v tělo Kristovo nebo vína v Kristovu krev ve Slovu Božím není absolutně nic psáno. Naopak: náš Pán řekl: „*Ale pravím vám, že nebudu pít již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nově v království Otce mého.*“ (Mat.26:29) V 1.Kor.11:23-34 stojí také: „*Nebo kolikrát byste jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujte, dokud nepřijde.*“ Švýcarský reformátor Huldrych Zwingli učení proměny v mešní oběť zavrhl a jasně zastoupil biblické stanovisko: „... **A tedy ta mše v základě není nic jiného, než zapírání jediné oběti a utrpení Ježíše Krista a prokletá modloslužba.**“ (Heidelberger Katechismus, otázka 80)

Kristus přece nemusí být denně knězem obětován, nýbrž se jednou provždy obětoval a věčné spasení dokonil. Tak to stojí ve Slovu Božím: „*Ale Kristus přišel ... Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.*“ (Žid.9:12) Amen.

„... *čím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?*“ (Žid.9:14)

„... *V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy.*“ (Žid.10:10) Amen.

Bible také nezná žádné vysvěcování nebo prohlásování mrtvých za svaté. V kázání na Hoře (Mat.5) dal Pán Ježíš žijícím věřícím devět blahoslavenství; jedno z toho je: „**Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou!**“ atd. Na Jeho pravé následovníky se ještě dnes vztahuje: „*Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší.*“ (Mat.13:16)

„*A stane se, že každý, kdokoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.*“ (Sk2:21)

„*Blahoslavený a svatý, kdo má díl v prvním vzkříšení. Nad těmi ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let.*“ (Zj.20:6)

Tak byla panna Marie, která nalezla milost před Bohem, z důvodu její víry prohlášena za blahoslavenou: „**A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, které jsou pověřeny jí ode Pána.**“ (Luk.1:45) Přestože matka Spasitele byla vyvolená, musela i ona prožít křest Duchem o Letnicích. O ní je spolu se sto dvaceti na vrchní síni, kteří se shromáždili k modlitbě, poslední zmínka ve Sk.1:14: „*Ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratřími Jeho.*“ Pojem „**matka Boží**“ v Bibli neexistuje. Alžběta řekla: „*A odkud mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně?*“ (Luk.1:43)

Žádné učení, žádná praxe, nic v říšském kostele nesouhlasí ani s Bohem, ani se Slovem Božím. Každé učení bylo pozměněno a pouze dekorováno Biblickými citáty. Tady také nepomohou žádná prohlášení jako: „Jen kdo má kostel za matku, může mít Boha za Otce.“ V Bibli také není nic o tělesném nanebevzetí Marie, nic o Mariiých zjeveních, ta naopak svědčí: „**Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sestoupil**

s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.“ (Jan.3:13) Bible také nic neví o tom, že by ona byla prostředkyní. O tom je řečeno: „*Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš.*“ (1.Tim.2:5). O Marii jako přímělkyni není žádná zmínka, nýbrž: „*Synáčekové moji, toto vám píši, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímělkve máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A on jest oběť slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za hříchy všeho světa.*“ (1.Jan.2:1-2) Amen.

Tragický vývoj od uznání křesťanství jako státního kostela započal. Úvodem trojičního učení byla slova misijního pověření v Mat.28:19, kde se jedná o novozákonní jméno Smlouvy, ve kterém se Bůh jako Otec v Synu a skrze Ducha svatého zjevil, do kterého mělo být křtěno, stanovena za formuli: „... ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“, která je Bibli totálně cizí. Pro církev Ježíše Krista ještě dnes platí: „*A všechno, cokoli činíte v slovu nebo v skutku, všechno číňte ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.*“ (Kol.3:17)

Nyní pak je i od Židů požadováno, aby uznali „Trojici“. Oni trojičního boha nemohli přijmout, neboť již první přikázání z úst Božích znělo: „*Já jsem Pán Bůh tvůj, který jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby. Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou. Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobensví těch věcí...*“ (2.Moj.20:2-4) „*Věz tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Pán jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného.*“ (5.Moj.4:39)

Tím trojičním vyznáním také začalo pronásledování Židů. Byli proklínáni a označováni jako vrazi Krista a Boha. „Smířte na nich smrt toho Ukřižovaného!“ bylo hlasitě hlášáno. V roce 321 jim bylo zakázáno světit sobotu a nařízena neděle; synagogy byly proměněny v chlévy.

Ten nesmírný rozdíl mezi církví Ježíše Krista a etablovaným říšským kostelem ukazuje kostelní historii také skrze následující prohlášení: „*Papež a císař jako nositelé křesťanského světového pořádku*“ (Velké ilustrované dějiny kostela str. 74 – v něm. vydání). „*K této jeho (papežské) autoritě patří dva meče, duchovní a světský – tak to učí evangelium (Luk.22:38) ... Oba meče tak náleží k autori-*

tě kostela, ten duchovní a světský. Jeden je přece pro katolický kostel, druhý katolickým kostelem vedený: ten jeden rukou kněze, ten druhý užívají králové a vojáci, ale podle pověření a tolerance kněze.“ (Velké ilustrované dějiny kostela, str. 94 – v něm. vydání).

Představme si to totální zaslepení před očima: Dva meče, které s sebou nesl jeden muž (Luk.22:36-38), které jsou uvedeny ve spojení s utrpením Krista, byly zneužity jako ospravedlnění k výkonu moci. Jak bylo možné, že z toho byl udělán závěr, že katolickému kostelu jsou dány dva meče, totiž duchovní a světský? Spasitel sám přece v té souvislosti prohlásil, že bude jako psanec: „*Nebo pravím vám, že se ještě to písmo musí naplnit na mně, což psáno: A s nešlechtnými počten jest. Nebo ty věci, které svědčí o mně, konec berou.*“ (v.37)

Církví Ježíše Krista je dán jen „meč Ducha“ jako symbol Slova Božího: „*A přílbu spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží.*“ (Ef.6:17), ale nikdy ten světský meč! Církev Ježíše Krista nikdy jiné nepronásledovala, ale byla sama pronásledována; historie to dokazuje. Apoštolům Pán řekl: „*Pamatujte na řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám se protiviti budou; poněvadž řeči mé zachovali, i vaši zachovávatí budou.*“ (Jan.15:20) Náš Spasitel k těm deseti přikázáním přidal ještě jedno: „*Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jako já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého.*“ (Jan.13:34)

Skrze to vysvětlení Dvou mečů katolického kostela bylo přikázání: „**Nezabiješ!**“ učiněno neplatným a **zabijení bylo přikázáním**. Papežové používali světský meč a všichni, kteří se nepodřídili, byli vydáni smrti. Tomu, kdo čte, co papež Urban II. 27. listopadu 1095 v Clermontu řekl, a kde ty křižáky k usmrcení všech nepřátel vyzval, to bude jasné. Křižákům bylo zaručeno odpuštění jejich hříchů a prominutí trestu. Když to vojsko roku 1099 obklíčilo Jeruzalém, byly desetitisíce židů a muslimů zavražděny. V sedmi křížových taženích v letech mezi 1095 a 1272 to byly miliony. Nucené pokřesťanštění, inkvizice, pronásledování jinak věřících, upalování čarodějnic, až po zavraždění tisíců hugenotů ve Francii v jediné noci z 23. srpna na 24. srpna 1572: Všechno se stalo, „ke cti svaté Trojice“ „ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého“.

Zní hlas volajícího: Ve všech časech byla také duchovní probuzení. Opravdu biblicky věřící byli vystaveni pronásledování katolickým kostelem a často vydáni na smrt, ať to byli ti Albisriederští, Valdenští, Katharerští, Čeští bratři a jiní. Tak byl Jan Hus, kterému Boží Slovo bylo obzvlášť drahé, za smíchu otců koncilu upálen na hranici 6. července 1415 v Konstanci. Ta zem byla napájena krví mučedníků. Co na sebe římská papežová naložili za viny, na Zemi nemělo obdoby. „*Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.*“ (Zj.18:24) Při posledním soudu budou souzeni před těmi, které nechali masově vyvraždit.

Průlom reformace

Po tisíci letech neomezené vlády katolického kostela nastala duchovní renovace a rozpomenutí se na Bibli. Martin Luther, Huldrych Zwingli, Jean Calvin, Schwenckfeld, Erasmus, Thomas Münzer, Melchior Hofman a jiní, kteří proti papežovi a katolickému kostelu protestovali, napomohli reformaci k průlomu. Přibití 95 tezí na zámeckém kostele ve Wittenbergu 31. října 1517 je známé; vystoupení Luthera 17. dubna 1521 před císařem a knížetem ve Wormsu rovněž. Jeho výrok: „**Nejsem přesvědčen svědectvím písma nebo jasnými racionálními důvody – neboť nevěřím ani papežovi ani koncilům, protože je skutečností, že se častěji mýlili –, a tak zůstávám přemožen mnou uvedenými místy Písma a mé svědomí v zajetí Slova Božího. A proto nemohu a nebudu odvolávat. Neboť jednání proti svědomí nepřináší jistotu ani spasení. Bůh mi pomoz, Amen!**“ je zdokumentován (Velké ilustrované dějiny katolického kostela, str. 136 v něm. vydání).

Žel, nově vzniklé kostely – luteránský, reformovaný, anglikánský – rovněž přezvaly nicejské vyznání víry a dodnes trvají na křtu dětí a učení Trojice. Souběžně s tím probíhala zvláště v protestantských územích další probuzení, tak např. také ana-baptistů (novokřtěnců).

V duchovním obnovení zvěstovatelé evangelia Ježíše Krista stále více zdůrazňovali biblické pravdy. Předně bylo kázáno spasení a odpuštění skrze obětní krev Krista; všude nastala mnohá obrácení. John Smith, zakladatel baptistů, John Wesley, skrze něhož vznikli metodisté, Menno Simons z jehož zvěstování vyšli mennonité, William Booth, zakladatel Armády spásy, Dwight Moody, Georg Müller a mnoho jiných zvěstovali evangelium, tím že zdůrazňovali pokání a obrácení ke Kristu jako osobní prožití spásy. Slovo z Řím.5:9 nebylo důležité jen Lutherovi, nýbrž všem zvěstovatelům evangelia: „**Čím tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu.**“ – **Ospravedlnění před Bohem** nedosáhneme vlastními skutky, nýbrž **skrze víru v dokonalé spasení skrze Ježíše Krista.**

Může být řečeno, že těch 500 let od reformace bylo skrze různé probuzenecké kazatele použito k tomu, ty věřící zavést hlouběji do Božího Slova a zasvěcení života. Pravá víra přichází vždy ze Slova Božího (Řím.10:17). Již o Abrahamovi, který platí za otce víry, je psáno: „**Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.**“ (Řím.4:3; Žid.11:8-10) Bůh sám je pravdivý; každý člověk je lhář (Řím.3:4).

K 500. výročí reformace 2017 byly napsány tisíce článků, konaly se stovky událostí. Ale při přesném sledování všechny kostely a svobodné kostely zůstaly u toho, co při svém založení stanovily jako vyznání víry. Nyní se vrací dcery kostela vzdor všem rozdílům do klínu mateřského kostela. To je „ta jednota v rozmanitosti“. Ježíš, ten Spasitel, míní ale úplně jinou jednotu, totiž jednotu s Bohem v souladu se Slovem

a vůlí Boží: „*Já v nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jako jsi i mne miloval.*“ (Jan.17:23)

Poslední zvěst před návratem Krista, která nyní zní

Zní hlas volajícího: Slyšte to všichni lidé! Na počátku 20. století začalo vylitím Ducha svatého letniční probuzení. Nejen na Asuza Street v Los Angeles v roce 1906, ale na všech kontinentech věřící prožili v modlitebních shromážděních obzvláštní nadpřirozené působení Ducha svatého.

V první a také v druhé světové válce dostala slova Páně z Mat.24 a Mar.13 zvláštní význam. Ježíš tam mluvil ohledně znamení času o válkách a válečném křiku, hladomorech a drahých časech. Proto lidé v těch probuzeneckých shromážděních v první polovině 20. století silněji věřili v návrat Ježíše Krista. V Luk.21 Pán rovněž mluvil o konečném času: „*Tak i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko jest království Boží.*“ (v.31);

„*Proto bděte všelikého času, modlete se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, které se budou dít, a postaviti se před Synem člověka!*“ (v.36).

Druhá světová válka s 60 miliony válečných obětí a 6 miliony zavražděných Židů svět trvale změnila. Německo a Evropa byly v troskách. Důsledky války pocítovala celá Země, dokonce v Pacifiku, kde skončila svržením strašlivé atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki. Všichni biblicky věřící měli dojem, že konec času milosti se přiblížil. Ale náš Pán jasně řekl, co se musí stát, než přijde konec: „*A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání.*“ (Mat.24:14)

Krátce po 2. světové válce, 7. května 1946 prožil americký baptistický kazatel William Branham nebeské povolání jako Pavel (Sk.9:1-9). Tomu prostému kazateli bylo 11. června 1933 při křtu v řece Ohio z nadpřirozeného světelného mraku, který byl viditelný všem 3000 přítomných, zvoláno: „**Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu Kristovu příchodu, tak budeš ty poslán se zvěstí, která předejde druhému Kristovu příchodu.**“ O tom přinesly zprávu i noviny, zvláště „United Press International“. Skrze něho započalo probuzení s uzdravováním zvláště mezi letničními sbory a šířilo se rychle do celého světa. **On byl muž Bohem poslaný se zvěstí Slova Božího, která předchází druhému příchodu Krista.** Vyzbrojen plnou Boží mocí a darem uzdravování, kázal v evangelizacích tisícům lidí, vyzýval hříšníky k pokání a k přijetí Ježíše Krista jako Zachránce. Skrze jeho kázání tisíce přijaly Ježíše Krista jako Spasitele. Při modlitbě za nemocné po kázání byli dokonce slepí vidoucí, ochrnutí mohli chodit a mnozí byli vyléčení od všech druhů nemocí.

Já jsem jeho mimořádnou službu od roku 1955 až do roku 1965 jako očitý svědek prožíval a nesu velikou odpovědnost o tom, co Bůh činil, svědčit v celém světě. Roku 1949 jsem jako mladík poprvé slyšel o bratrovi Branhamovi a těch mimořádných věcech, které se staly v jeho službě. Vzniklo ve mně přání, tohoto muže Božího osobně slyšet. V srpnu 1955 se mé přání splnilo: prožil jsem požehnaná shromáždění bratra Branhama v Karlsruhe a směl jsem jej osobně poznat. Při přivítání mi řekl: „Ty jsi kazatel evangelia.“ Od té chvíle jsem se chtěl dozvědět, co tento muž věří a učí. Na veliké konferenci „Voice of Healing“ v Dallasu, Texasu, USA v červnu 1958 jsem se mohl znovu o božském potvrzení jeho služby přesvědčit a zase s ním osobně mluvit. Přitom mi řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš do Německa.“ Od té doby jsem dostával jeho kázání na magnetofonových páscích. Při našem třetím setkání 3. prosince 1962 potvrdil bratr Branham mé povolání z 2. dubna 1962 a řekl: „... pokrm, který máš uskladnit, je to zaslíbené slovo pro tento čas...“

Ke zvěstování plného evangelia náležela záchrana duše a uzdravení těla, jak Pán při misijním pověření řekl: „*Znamení pak ti, kteří uvěří, tato mítí budou: Ve jménu mém... na nemocné ruce vzkládat budou, a dobře se mítí budou.*“ (Mar.16:17-18) (Podle něm. př. Bible: „... *budou uzdraveni...*“) Ten Boží muž se odvolával při modlitbě za nemocné také na slova našeho Pána v Jan.12:14: „*Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mne, skutky, které já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude.*“

Dnes slyšíme o válkách, o atomových hrozbách, o konfliktech na Blízkém východě, o zahřívání planety, o klimatických změnách, o celosvětových přírodních katastrofách. Všechno se vymyká kontrole. Přitom myslíme na slova proroka Izaiáše, který předpověděl: „*náramně pohybovatí se bude země. Motaje, motatí se bude země jako opilý, a přenesena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více.*“ (Iz.24:19b-20) My ta znamení času vidíme: Čas je zde, Jeho příchod je blízko! Den a hodinu nezná nikdo.

Zaslíbený návrat Krista byl v mnohých biblických místech popsán. Hlavní zaslíbení dal sám Spasitel v Jan.14:3: „... *a odejdu-li, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ Na Boží zaslíbení se mohou všichni synové a dcery Boží spolehnout. „... *tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hřichu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení.*“ (Žid.9:28)

Zní hlas volajícího: Slyšte to všichni lidé: Při prvním příchodu Krista se naplnilo více než 100 proroctví ze Starého Zákona. Staly se nadpřirozené věci. Pán Ježíš kázal, učil a všechny nemocné, kteří k Němu přišli, uzdravoval: „... *I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všechny.*“ (Mat.12:15b) Abychom všichni svou přípravu prožili, musíme zaslíbení pro náš čas respektovat a věřit: „*Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Pánův veliký a hrozný.*“ (Mal.4:5) Náš Pán to opakoval a potvrdil v Mat.17:11 a v Mar.9:12: „*Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci.*“

To je nejdůležitější zaslíbení, které se naplní před návratem Krista. Tak jako Eliáš lid Izraele na hoře Karmel vyzval k rozhodnutí, tak nyní všichni, kteří náležejí k Církvi Páně jsou vyzváni k svému rozhodnutí.

Před návratem Krista musí v Církvi Páně být všechno uvedeno do původního stavu jako na počátku (Sk.3:18-21). Ať se to osobního života, manželství, rodiny anebo duchovního života církve týká, všechno bude vráceno do božského pořádku, jak je to v Bibli stanoveno. K tomu se musí každý věřící postavit na Boží stranu bez vnitřního odporu (1.Král.18:21-39). Všichni věřící, kteří náležejí k církvi živého Boha, se vrátí stoprocentně k Bohu, ke Slovu a vůli Boží, k učení a k praxi původní církve na počátku.

Kdo našel u Boha milost, věřil ve všech časech každému slovu Božímu. Také v těch uplynulých 500 letech byli vždy lidé, kteří zvěsti darované v jejich čase uvěřili. Tak to bylo také v letničních probuzeních. Nyní všichni, kteří nalézají milost u Boha, věří té biblické originální zvěsti.

Nyní se již nejedná o to, aby se v celém křesťanství něco reformovalo, ne o to, aby v letničím hnutí bylo něco korigováno, nyní se jedná o to, aby všichni biblicky věřící prožili plné navrácení a byli vzděláni na původním základu. Ti spasení, kteří nyní skutečně věří Slovu Božímu, nezůstanou v tom babylonském zmatení, nýbrž jsou ve Slovu pravdy posvěceni: „*Posvěť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ (Jan.17:17)

Dorazili jsme do nejdůležitějšího časového období spásných dějin. Zaslíbený návrat Krista je blízko. O to vážněji musíme brát to, co náš Pán řekl: „*Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího.*“ (Jan.3:3) Tolik by mělo být všem jasné: Při vytržení budou jen ti spasení, kteří skrze krev Nové Smlouvy odpuštění osobně prožili a nový Boží život skrze znovuzrození obdrželi. Apoštol Petr popisuje prožití spásy znovuzrození takto: „*Znovu zrození jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.*“ (1.Petr.1:23; Luk.8:11)

Návrat Spasitele byl jedním z hlavních témat v čase apoštolů. V mnohých biblických místech je o tom řeč. V 1.Tes.4:13-18 popisuje Pavel přesně, co a jak se má stát. Na konci 5. kapitoly píše: „*ON pak Bůh pokoje posvěť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Ježíše Krista zachováno budiž.*“ (v.23)

Náš Pán a Spasitel se sám také jako Ženich označil a častěji mluvil o svatební hostině. Kdo náleží k Církvi-Nevěště, přijímá zaslíbené slovo pro tento čas, slyší to volání: „*Ženich přichází!*“ (Mat.25) a nechá se na ten blahoslavený den připravit. V Mat.25:10 je předpověděno: „*a které panny hotovy byly, vešly s ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře.*“ Ve Zj.19:7 čteme: „*Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a nevěsta jeho připravila se.*“

Pán spaseným připravil místo, „*a nevejde do něho nic poskvrňujícího, anebo působícího ohyždnost a lež, než toliko ti, kteří napsaní jsou v knihách života Beránkova*“ (Zj.21:27).

Zní hlas volajícího: Slyšte to, všichni lidé: Nyní vychází Boží zvěst jako poslední volání před návratem Krista. „... *jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývatí budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A proto vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (2.Kor.6:16-18)

Nyní je čas vyvolání ze všeho bludu, ze všech nebiblických tradic. Nyní je čas přípravy, čas věřit jen tomu, co praví Písmo. Nyní se musí všichni biblicky věřící skrze ponoření na jméno Pána Ježíše Krista nechat pokřtít. Žádný věřící by neměl spásnou radu Boží zavrhnout jako ti znalci Písma tehdy (Luk.7:30).

S ohledem na službu Jana Křtitele ptal se náš Pán toho zástupu: „*Co jste vyšli na poušť viděti? Zdali třtinu větrem se klátící?*“ ON se ptal ještě jednou: „*Aneb co jste vyšli viděti? Zda člověka měkkým rouchem oděného? Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li?*“ Ježíš odpověděl: „*Jistě pravím vám, i více nežli proroka. Tento jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou.*“ (Mat.11:7-10) Všichni proroci až do Jana prorokovali (v.13), od toho času se zvěstuje království Boží.

Proč jsme my vyšli? Chtěli jsme vidět kazatele blahobytu, nějakého televizního charismatika? Ne, a ještě jednou ne. Poznali jsme, že po 2000 letech se skrze Bohem poslaného muže Williama Branhama opět zvěstuje celá rada Boží (Sk.20:27). Vyšli jsme, abychom slyšeli celou originální zvěst z povolaných úst; muže, který 28. února 1963 v Sunset pohoří, 40 mil vzdálen od Tucsonu, Arizona, USA, obdržel z nadpřirozeného světelného oblaku přímou instrukci, mluvit ve svém domovském sboru v Jeffersonville o 7 pečetích ze Zjevení. To dělal od 17. do 24. března 1963. Časopis „Science“ v USA zveřejnil snímek toho oblaku 19. dubna, a časopis „Life“ 17. května 1963. Nejen o sedmi Pečetích, ale všechna skrytá tajemství, každé učení – o Božství, křtu, Večeři Páně atd. – všechno bylo zvěstováno v originále, jak to učí Bible. I když byl ten prorok v prosinci 1965 vzat domů, zvěst nám zůstala a byla do celého světa rozšířena.

Církev Boží je zase sloupem a základem pravdy. Žádné náboženské prohané stavení. V církvi Ježíše Krista neexistuje žádný výklad, žádné bludné učení. Tou poslední zvěstí, která stoprocentně souhlasí se zvěstí na počátku, je církev vzdělána na tom původním základě. Opravdu biblicky věřícím je zaslíbena pečeť Boží jako potvrzení: „*V kterémž i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého,*

skrze které také uvěřivše, znamenání jste Duchem zaslíbení Svatým.“ (Ef.1:13) Než se to může stát, musí všichni z toho zmatku výkladů vyjít, neboť Bůh označí Svou pečeti jen čistou Nevěstu Slova.

Od mého přímého pověření 2. dubna 1962 jsem Slovo Boží, to plné evangelium, čistou zvěst pro tento čas, zvěstoval po celém světě a rozdával duchovní pokrm (Mat.24:45-47). Potom, co jsem v listopadu 2017 kázal v Kuvajtu a v Bahrainu, je to přesně 165 zemí, které jsem při svých měsíčních misijních cestách a v průběhu 55 let navštívil. Kázal jsem v hlavních městech jako v Moskvě a Pekingu, Damašku a v Káhiře jako i v jiných městech na celém světě.

Také z třicetiminutových televizních programů v anglickém jazyce, které byly vysílány z 56 TV stanic, se miliony na celém světě dozvěděly celou radu Boží. V různých zemích jsou má kázání vysílána v lokálních TV. Naše měsíční shromáždění v každém prvním závěru týdnu v misijním centru v Krefeldu spolu sledují tisíce na celém světě, ať je to přímým přenosem přes internet nebo na CD příp. DVD, která bezplatně rozesíláme. Bůh se o to postaral, že ta kázání v každém prvním závěru týdne zde v misijním centru jsou simultánně tlumočeny do 15 jazyků a zvěst, která druhému příchodu Krista předchází, je překládána do všech jazyků na Zemi.

Co Bůh v přítomnosti dělá, je na Zemi jedinečné. Tak je to věčně platné evangelium všem národům a jazykům zvěstováno jako poslední zvěst (Zj.14:6; Mat.24:14). Všichni opravdově biblicky věřící vědí: Konečný čas je zde, Jeho příchod je blízko. Oni slyší, co ten Duch církvím skrze zjevené Slovo říká, a nechají se připravit na blahosladený den vytržení.

Já mohu před Bohem svědčit, jako Micheáš v našem úvodním slovu, že jsme předávali jen to, co nám Pán ve Svém Slovu zanechal.

Pán říká: „*Jistě přijdu brzo!*“ a opravdově spasení hlasitě volají: „*Amen. Přijď tedy, Pane Ježíši!*“ (Zj.22)

Jeruzalém – kámen pozdvihnutí (přetěžký) Izrael 1948 – 2018

Zní hlas volajícího: Slyšte to všichni lidé: „Nýbrž stane se v ten den, že pološím Jeruzalém jako kámen přetěžký všem národům, jež kdokoli zdvihati budou, velmi se urazí, byt' se pak shromáždili proti němu všichni národové země.“ (Zach.12:3)

Tím oficiálním uznáním Jeruzaléma za hlavní město Izraele a oznámením, že tam přestěhuje americké velvyslanectví, uvedl americký prezident Donald Trump 6. prosince 2017 ten Kámen urážky do pohybu. Již o několik dnů později žádalo plenární

zasedání OSN Spojené státy rezolucí, aby se od uznání Jeruzaléma izraelským hlavním městem ustoupilo. Žádost přišla z Turecka a Jemenu. K 128 státům, které pro ni hlasovaly, se počítají vedle Saudské Arábie, Egypta a Kuvajtu také Německo, Francie a Velká Británie.

Všichni politici a odpovědní by měli nahlédnout do historie:

Již Abraham šel s Izákem na horu Moria, aby Bohu obětovali osobní oběť (1.Moj.22). To je ta Chrámová hora v Jeruzalémě. Jeruzalém je v Bibli 780krát nazván.

David ten pozemek koupil od Ornana Jebuzejského a zaplatil mu zlatem o váze 600 šekelů (1.Par.21:25). Potom prohlásil: „***Toto jest místo domu Boha toho Pána, a toto jest místo oltáře k zápalu Izraelovi.***“ (1.Par.22:1)

David vládl v Jeruzalémě před 3000 lety 33 let, jeho syn Šalomoun vládl v Jeruzalémě 40 let. Šalomoun tam zbudoval chrám v přímém Božím pověření. Hlavně se jednalo o truhlu Smlouvy, ve které bylo Slovo Boží: „***A připravil jsem tu místo truhle, v níž jest smlouva Pánova, kterouž učinil s otci našimi, když je vyvedl z země Egyptské.***“ (1.Kr.8:21) Podle 1.Kr.8 ta nadpřirozená sláva naplnila viditelně dokončený chrám. To bylo Boží rozhodnutí, Jeruzalém udělat hlavním městem Izraele. Žádné ještě dnes stojící hlavní město světa není tak staré jako Jeruzalém.

Izraelité byli od Abrahama, Izáka a Jáкова zvláštním vlastnictvím Boha toho Pána. Pro tento čas On jim dal následující zaslíbení: „***Nebo poberu vás z národů, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší.***“ (Ez.36:24)

„***Nebo slituje se Pán nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpočinití v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přidržeti se budou domu Jákovova.***“ (Iz.14:1)

„***Z té příčiny takto praví Bůh ten Pán: Již zase přivedu zajaté Jákovovy, a smiluji se nade vším domem Izraelským... A však je zase přivedu z národů, a shromáždím je z zemí nepřátel jejich, a posvěcen budu v nich před očima národů mnohých...***“ (Ez.39:25+27)

V Luk.21:24 říká Pán: „***... Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokud se nenaplní časové pohanů.***“ Ten čas se přiblížil, všechno se naplňuje.

Izaiáš prorokoval: „***I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Pánova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní všichni národové. A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Pojd'te, a vstupme na horu Pánovu, do domu Boha Jákovova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde poučení, a slovo Pánovo z Jeruzaléma.***“ (Iz.2:2+3)

„Tehdy dědičně ujme Pán Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém.“
(Zach.2:12) Amen.

„Veselte se s Jeruzalémem, a plesajte v něm všichni, kteří jej milujete. Radujte se s ním velice, kteří jste kvílili nad ním.“ (Iz.66:10)

Před začátkem království Bůh ten Pán postaví Svě nohy na hoře Olivetské: *„I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, která jest naproti Jeruzalému od východu...“* (Zach.14:4) Potom bude těch čtyřiaadvacet starců uctívat Boha slovy: *„Díky činíme tobě, Pane, všemohoucí Bože, kterýž jsi, a kterýž jsi byl, a kterýž přijítí máš; nebo jsi přijal moc svou velikou a království ujal.“* (Zj.11:17)

Ke konci první světové války v prosinci 1917 britský velitel Allenby obsadil město Jeruzalém, které bylo 400 let pod osmanskou vládou. Od toho času celá oblast známá jako Transjordánsko, byla až do roku 1948 pod britskou vládou. Palestinský stát nikdy neexistoval.

14. května 1948 založil Ben Gurion stát Izrael. Do roku 1979 tam spolu žily všechny národnostní menšiny pokojně. Teprve když ajatolláh Chomejní svrhl Šáha z Persie, přítele Izraele, vyhlásil Írán Izraeli nepřátelství. Až do propuknutí druhé intifády v roce 2000 jsme mohli s našimi cestovními výpravami jezdit dokonce do pruhu Gázy. Dnes to žel již není možné.

Tím „Základním zákonem o Jeruzalému jako hlavním městě“ prohlásil izraelský parlament Jeruzalém roku 1980 za nerozdělitelné hlavní město Izraele. 2. ledna 2018 kneset starou smlouvu z roku 1980 pozměnil a přijal „Zákon o sjednocení Jeruzaléma“. Ten říká, že každé rozhodnutí o statutu Jeruzaléma může být přijato jen skrze dvoutřetinovou většinu knesetu.

Nový úsek započal: **Jeruzalém se nyní samozřejmě stal tím Kamenem urážky.** Po prohlášení Donalda Trumpa navštívil 11. prosince 2017 izraelský ministerský předseda Benjamin Netanjahu Evropskou unii v Bruselu, vydal krátké prohlášení a byl s pohrdáním ponížen. Evropská unie žádá skrze zmocněnkyni zahraničních věcí EU Federicu Mogheriniovou, aby Trumpovo prohlášení bylo staženo. Zřejmě světová velmoc „Spojené státy americké“ má být nahrazena „Spojenými státy Evropy“. Uprostřed EU, jejímž rodným listem jsou „Římské smlouvy“, jsou snahy, aby toho do roku 2025 bylo dosaženo. Podle biblického proroctví to bude ta čtvrtá velká světová říše, poslední velmoc, jak to viděl prorok Daniel.

V květnu 2018 uplyne 70 let od založení státu Izrael. Při založení státu měla země 850 000 obyvatel, o deset let později to byl již dvojnásobný počet. Roku 1990 byl počet obyvatelstva odhadován na 4 500 000. Dnes je to kolem 8,7 milionů.

Mírový proces započne, aby se naplnilo: „*Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou toho.*“ (1.Tes.5:3)

Ale také se stane, co předpověděl prorok Joel: „*Nebo aj, v těch dnech a v ten čas, když zase přivedu zajatý lid Judský a Jeruzalémský, shromáždím také všechny národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví své, Izraele, jež rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdělili.*“ (Joel.3:1-2)

My žijeme uprostřed naplnění biblického proroctví konečného času. Škoda, že ministři zahraničí EU a mnohé hlavy států nerespektují rozhodnutí Boží.

Jsme ve velikém očekávání a počítáme s tím, že věrný Pán Svě dílo spasení s Církví a národy dokoná a nás ve vytržení vezme vzhůru, jak je psáno: „*Potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme.*“ (1.Tes.4:17) Čas a hodinu, kdy se to stane, neví nikdo, proto musíme být připraveni. Potom On Svě dílo s Izraelem službou těch dvou proroků (Zj.11) dokoná a ujme se vlády Tisíciletého království. Amen.

„*A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněna jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků.*“ (Zj.11:15)

V pověření Božím působící bratr Frank

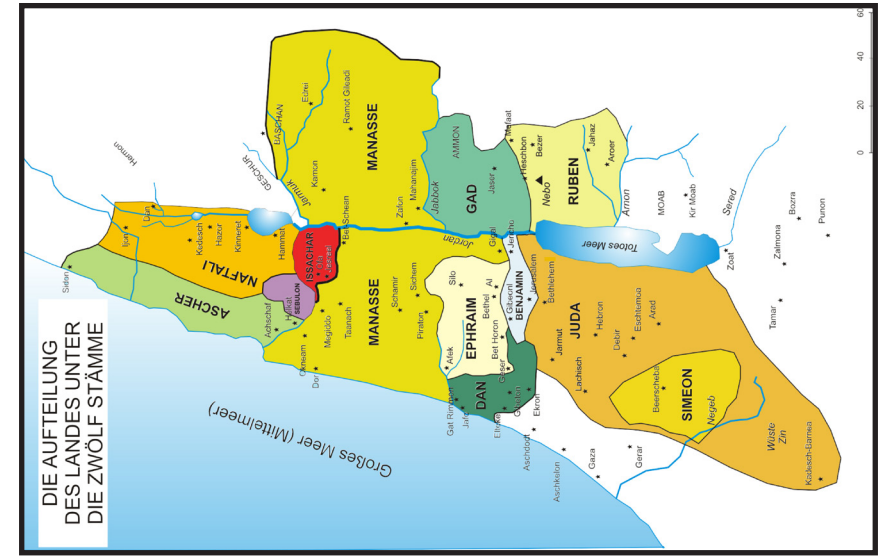
A handwritten signature in black ink that reads "Br. Frank". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke at the top.

Na tomto snímku je zvláštní shromáždění v sobotu 16. září 2017 v Constanci v Rumunsku u Černého moře.

Ve shromáždění nebyli jen věřící, nýbrž také lidé, kteří slyšeli kázání poprvé. Mezi více než stovkou těch, kteří přišli dopředu k modlitbě, byli také islámský novinář a muž z ortodoxního kostela. Oba přijali Ježíše jako svého Spasitele a nechali se o dva týdny později s jinými nově obráčenými biblicky pokřtít v Černém moři. Tomu drahému Pánu díky.

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

Tak, jak levá strana mapy ukazuje, Jozue podle kap.13-20 rozdělil zaslíbenou zemi mezi 12 kmenů; dva a půl kmene bylo na východní straně Jordánu.

Tak to Ezechiel v kapitole 47-48 viděl zase v mírovém Tisíciletí. V kapitole 47 viděl již Chrám, který má být vybudován. V kapitole 48 nalézáme 12 kmenů v jejich dědictví.

Na mapě vpravo vidíme, co ze Svaté země udělali politici. Označili Izrael za okupační mocnost a jádro země Izrael za obsazené území. Tak to nezustane. V Tisícileté mírové říši opět bude ve Svaté zemi nastolen božský pořádek.

